

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobkyně: **A. K.**, zastoupená: **Mgr. Pavlem Štanglem**, advokátem, se sídlem Zárubova 506/4, Praha 12, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 10. 2025, č. j. 19 A 21/2025-76, o návrhu žalobkyně na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

- I. Kasační stížnosti **se přiznává** odkladný účinek spočívající v tom, že až do skončení řízení před Nejvyšším správním soudem se pozastavují účinky rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 14. 4. 2025, č. j. MV-42820-6/SO-2025.
- II. Žalobkyni **se ukládá** zaplatit **ve lhůtě tří dnů** od doručení tohoto usnesení soudní poplatek ve výši **1 000 Kč** za podání návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 14. 4. 2025, č. j. MV-42820-6/SO-2025. Tímto rozhodnutím žalovaná rozhodla o odvolání stěžovatelky dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 7. 1. 2025, č. j. OAM-39902-12/DP-2024, tak, že jej zamítla. Správním rozhodnutím podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu bylo zastaveno řízení stěžovatelky na vydání (nového) povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem „hledání zaměstnání/zahájení podnikatelské činnosti“, neboť stěžovatelka ve stanovené lhůtě neodstranila podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení.

[2] Svůj návrh na přiznání odkladného účinku odůvodnila stěžovatelka tak, že v důsledku právní moci a zejména vykonatelnosti napadeného rozhodnutí pozbude stěžovatelka oprávnění pobývat na území České republiky a bude nucena vycestovat, aby se vyhnula případnému vedení řízení o správním vyhoštění. Stěžovatelka má na území České republiky vytvořeno veškeré rodinné, pracovní i sociální zázemí, její nucený návrat byl by bezpochyby zásadní újmou, a naopak dle jejího názoru přiznáním odkladního účinku kasační stížnosti nemůže žádným jiným osobám vzniknout jakákoliv újma a není ani v

rozporu s veřejným zájmem. Stěžovatelka žije na území České republiky od února 2020. Studovala češtinu na jazykovém kurzu a následně byla přijata na Českou zemědělskou univerzitu (ČZU). Přestoupila na Vysokou školu ekonomickou, kde se jí nepodařilo dokončit studium kvůli rodinným (úmrtí dědečka a rakovina u otce) i osobním důvodům (těhotenství, potrat a rozchod s přítelem). Stěžovatelka shrnuje, že žije v České republice více než 5 let, má zde veškeré zázemí, přátele i kolegy. Českou republiku považuje za svůj domov, má zde práci a do domovského státu se již nechce vrátit. Mimo Českou republiku nemá rodinné zázemí. Druhým důvodem pro přiznání odkladného účinku je právo na spravedlivý proces, k čemuž patří i právo stěžovatelky na osobní účasti na soudním jednání a právo na přímý kontakt se svým zástupcem.

[3] Žalovaná navrhuje, aby odkladný účinek nebyl přiznán, jelikož nejsou splněny zákonné podmínky pro jeho přiznání. Pro úspěch návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nestačí, aby stěžovatelka vznik nepoměrně větší újmy v příčinné souvislosti s napadeným správním rozhodnutím tvrdila, ale musí jej i prokázat. Dle žalované nemůže být vybudování „veškerého zázemí“ stěžovatelky důvodem pro přiznání odkladného účinku. Žalovaná má za to, že oprávnění k pobytu na území České republiky není svou povahou ničím, co by bylo jedinečné, nenahraditelné a specifické. Další přítomnost stěžovatelky na území není žádným relevantním způsobem odůvodněna.

[4] Podle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), nemá kasační stížnost odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatelky přiznat; přitom se užije přiměřeně § 73 odst. 2 s. ř. s., podle kterého lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobkyni (stěžovatelku) nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[5] Je třeba zdůraznit, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je mimořádným institutem, kterým Nejvyšší správní soud prolamuje před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocného rozhodnutí městského soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není případně jako celek zákonným postupem zrušeno. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pro ojedinělé případy, které zákonodárce vyjádřil v § 73 odst. 2 s. ř. s.

[6] Nejvyšší správní soud po zhodnocení důvodů uváděných stěžovatelkou dospěl k závěru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku jsou v daném případě naplněny.

[7] Nepřiznání odkladného účinku by přímo vedlo k vystavení výjezdního příkazu stěžovatelce, která by musela území České republiky opustit. Pokud by tak neučinila, vystavila by se riziku uložení správního vyhoštění; jeho následkem je pak vždy zákaz vstupu na území České republiky. Po stěžovatelce jistě nelze požadovat, aby vzniku újmy předešla tím, že se bude na území České republiky zdržovat neoprávněně (obdobně viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011-100). Stěžovatelka zde má vybudované zázemí, vzhledem k tomu, že v České republice žije většinu svého dospělého života. V případě jejího vycestování by to znamenalo, že by si musela zejména bytové zázemí vybudovat jinde.

pokračování

[8] Vzhledem k tomu, že (jakkoli obecné) obavy stěžovatelky nejsou zcela hypotetické, bylo na místě jejímu návrhu vyhovět. V případě jejího nuceného vycestování do Ruské federace by poskytnutí soudní ochrany před tvrzenou újmou nebylo účinné. První podmínku pro přiznání odkladného účinku tedy stěžovatelka splňuje.

[9] Nejvyšší správní soud posoudil návrh na přiznání odkladného účinku i z hlediska zbývajících podmínky stanovené v § 73 odst. 2 s. ř. s., podle níž přiznání odkladného účinku nesmí být v rozporu s důležitým veřejným zájmem. K otázce možného rozporu s důležitým veřejným zájmem se Nejvyšší správní soud již vyjádřil v usnesení ze dne 19. 11. 2014, č. j. 1 Azs 160/2014-25, když dospěl k závěru, že „[p]okud jde o možný rozpor s důležitým veřejným zájmem, je opět nutné poměřit na jedné straně újmu brozící stěžovateli v případě nepřiznání odkladného účinku, a na straně druhé důležité zájmy společnosti. Pro zamítnutí návrhu přitom nepostačuje pouze existence kolidujícího veřejného zájmu, jak by se mohlo zdát z doslovného výkladu § 73 odst. 2 s. ř. s. Toto ustanovení nutno vykládat ústavně konformním způsobem, a proto je třeba za pomoci testu proporcionality vážit intenzitu brozícího zásahu do základního práva svědčícího žalobci s intenzitou narušení veřejného zájmu (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2008, č. j. 5 As 17/2008–131, č. 1698/2008 Sb. NSS)“. Žádný rozpor s veřejným zájmem ze spisu nevyplynul.

[10] Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek, neboť se zřetelem k výše uvedenému dospěl k závěru, že v daném případě jsou podmínky § 73 odst. 2 ve spojení s § 107 s. ř. s. naplněny. Vzhledem k tomu, že žalobě stěžovatelky proti pravomocnému rozhodnutí žalované nebyl odkladný účinek přiznán, je nutné přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti nejenom pozastavit až do skončení řízení o kasační stížnosti právní účinky přezkoumávaného rozsudku městského soudu, ale i účinky rozhodnutí žalované.

[11] Pokud jde o uložení povinnosti zaplatit soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku (výrok II.), vycházel soud ze závěrů usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2024, č. j. 9 As 270/2023-21, zejm. bodu [23], podle něhož tato povinnost vzniká dnem právní moci rozhodnutí, jímž bylo o návrhu rozhodnuto a v němž byla navrhovateli uložena povinnost soudní poplatek zaplatit. Proto je soud ve správním soudnictví v usnesení o návrhu na přiznání odkladného účinku současně povinen výrokem uložit povinnost zaplatit poplatek za tento návrh, a to ve výši 1 000 Kč podle položky 20 sazebníku poplatků. Tento soudní poplatek je splatný do 3 dnů od právní moci rozhodnutí, kterým byla povinnost poplatek zaplatit uložena (§ 7 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů).

[12] Soudní poplatek lze zaplatit:

- v hotovosti na pokladně Nejvyššího správního soudu v úředních hodinách (informace o úředních hodinách dostupné zde: <https://www.nssoud.cz/kontakty/pokladna>), nebo
- bezhotovostně převodem na účet soudu číslo: **3703 - 46127621/0710**, vedený u České národní banky, pobočka Brno. Závazný **variabilní symbol** pro identifikaci platby je: **1050524125**.

QR Platba

[13] Přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti přitom Nejvyšší správní soud nijak nepředjímá své rozhodnutí o věci samé.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

Pokud úhradu soudního poplatku provádí jiná osoba než povinná, je nutno do zprávy pro příjemce na příkazu k úhradě uvést, za koho se úhrada provádí.

Nebude-li soudní poplatek ve stanovené lhůtě zaplacen, bude přistoupeno k jeho vymáhání.

V Brně dne 27. listopadu 2025

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu